

PARALIZA LICA

Juergen Buche, N.D. (Kanada)

21. marta 2011.

„Na kraju krajeva, gubitak pola lica nije bila virusna infekcija”

Veoma dugo, zapravo decenijama, jedna misterija je zaokupljala moju radoznalost. Bila je to čudna „bolest” koja me je iznenada i bez ikakvog upozorenja pogodila 1964. godine. Čitavu moju užu porodicu skoro da je zabavljala moja neobična bolest, jer uopšte nije bila u skladu sa mojom ličnošću i karakterom.

Kako znam da je to bilo baš 1964.? Zato što sam tad imao 27 godina, i radio sam za veliku elektronsku kompaniju u kojoj sam se zaposlio 1957. Posle sedam godina dospeo sam na željenu poziciju nadzornika instalacija, i iskreno, bio sam prilično ponosan na svoje dostignuće što se moglo i očekivati, i jedva sam čekao da podelim svoju sreću sa roditeljima koji su tada živeli u Istočnom kantonu (provincija Kvebek).

Jednog lepog subotnjeg jutra, spakovao sam svoje dvoje dece, psa i suprugu u svoj skromni automobil, i vozio dva sata iz Montreala u Saton (Kvebek). Moji otac i majka su nas dočekali sa uobičajenim oduševljenjem, pa smo se smestili očekujući opušteno popodne; ali, to se nije dogodilo – objašnjenje sledi...

Okružen porodicom i roditeljima koji su pažljivo slušali, rekao sam ocu i majci da sam konačno dobio unapređenje, i da se veoma radujem svom prvom važnom profesionalnom zadatku. Pre nego što sam imao priliku da ispričam o svim mogućnostima svog novog posla, otac me je ozbiljno pogledao i grobnim glasom rekao: „Zapanjen sam da su tvoji pretpostavljeni napravili takvu grešku, jer kad otkriju koliko si zapravo nesposoban i glup, sigurno će te ili degradirati, ili otpustiti!”

Nisam mogao da verujem sopstvenim ušima! Ovo je govorio moj rođeni otac, otkrivajući čitavoj mojoj porodici šta misli o meni, svojoj krvi i mesu; bio sam emocionalno shrvan, okaljan mi je obraz pred čitavom porodicom i bio sam javno ismejan na najgori mogući način. Nisam to mogao tek tako da podnesem i mirno sedim.

Naglo sam ustao, pokupio svoju porodicu, i krenuli smo ka kolima u tihom protestu. Izgledalo je kao da nemam ni energije ni volje da mu se pravdam. Kako je mogao da uradi ovo meni, svom rođenom sinu? Dok smo se vozili natrag u Montreal, iznutra sam kipeo, ali nisam mogao da verbalizujem tu nečuvenu uvredu i javno izlaganje nečemu čega nisam ni bio svestan – očevom mišljenju o meni.

Te večeri sam primetio da čudno govorim, spoticao sam se o sopstvene reči i osećao neko zatezanje na *desnoj* strani lica (biološki sam desnoruk!); kasnije uveče su mi ukućani rekli da mi je lice iskrivljeno i čudno – desno oko je bilo široko otvoreno i nije treptalo, desna polovina usne mi je neprirodno visila i iz nje mi e curila pljuvačka, a kad bih se nasmejao, leva polovina lica mi je bila savršeno normalna, ali je desna strana bila kao maska, nepokretna, i na kraju paralizovana.

Prirodno, moja porodica je bila uznemirena i sasosećala je sa mnom. Sledećeg jutra situacija nije bila ništa bolja nego prethodne večeri, i ja sam počeo da tražim objašnjenje za svoju neobičnu bolest. „Virusna infekcija facijalnog nerva”, bilo je najbolje što je moj doktor mogao da smisli, osim što je smatrao neophodnim da kaže da ovakve situacije često rezultiraju „trajnim unakaženjem” (njegove reči, ne moje). Dijagnostikovao je moje stanje kao „Belovu paralizu”.

Zamislite me kako ovakav idem na posao, upoznajem ljude, pričam sa njima – bila je to noćna mora! Prošla je cela nedelja i moja majka se na kraju izvinila za neopisivu bezosećajnost i okrutno ponašanje mog oca, a ja sam tu neprijatnu epizodu gurnuo pod tepih. Tada sam polako počeo da osećam da se život vraća u desnu stranu mog lica. Nije više bilo nikakvog razloga da brinem o trajnim posledicama, i život je za mene postao ponovo normalan.

Godine 2004., 40 godina kasnije, saznao sam za Germansku Novu Medicinu, i što sam više znao, mogao sam bolje da „povežem tačke”. Prvi put za više od 4 decenije, okolnosti oko „Belove paralize” dobile su smisao; shvatio sam da sam se zbog nepromišljenih i okrutnih reči mog oca osetio ismejanim, i da sam, kako mi se činilo, „izgubio obraz” pred sopstvenom porodicom. Ovaj gubitak poštovanja i „statusa” rezultirao je paralizom desne strane lica, koja se povukla tek kad sam odbacio očeve opaske kao nešto nevredno čak i razmišljanja.

Zahvalan sam što sam sa GNM konačno dobio rešenje, i što sam postao svestan posledica izgovorenih reči, iako sam u ovom slučaju ja bio žrtva.

Juergen Buche, Montreal

Prevod: Dr Radmila Jonić

Izvor: www.LearningGNM.com